

РЕШЕНИЕ

№ 735

гр. София, 13.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 59 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател:

при участието на секретаря

като разглежда докладваното от Гражданско дело № 20221110166946 по описа за 2022 година

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 92 ЗЗД, вр. чл. 5, т. 1, б. „в“ и чл. 7 от РЕО № 261/2004 г., вр. чл. 99 ЗЗД.

Ищецът Д. Д., гражданин на, роден на *** г., чрез адв. К. В. от САК, със съдебен адрес, твърди в исковата молба, че за него е налице правен интерес да поиска от съда да признае за установено по отношение на ответника, че дължи сумата по издадената заповед за изпълнение по ч. гр. дело № 51126 по описа за 2021 г. на СРС. В съдебно заседание искът се поддържа.**

Ответника, с ЕИК, представлявано от, със седалище и адрес на управление, в срока по чл. 131 от ГПК е подал писмен отговор до съда, в който изцяло оспорва исковете, моли да бъдат изцяло отхвърлени, претендират се направените по делото разноски.

Съдът, след преценка на доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от приетото и приложено като доказателство ч.гр. д. № 51126 по описа за 2021 г. на СРС, на 01.09.2021 г. било депозирано заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК срещу ответника, за посочените суми. В закрито разпоредително заседание, проведено на 20.11.2021 г., по ч.гр. д. № 51126 по описа за 2021 г. на СРС, съдът уважил

искането и издал заповед за изпълнение против длъжника. Така издадената заповед била връчена на длъжника, като същия в срока по чл. 414 от ГПК, депозирал възражение срещу заповедта за изпълнение, с оглед на което на ищеца бил даден срок по реда на чл. 415 от ГПК да предяви иск относно вземането си в едномесечен срок, като довнесе дължимата държавна такса. В срока по чл. 415, ал. 4 ГПК заявителят е предявил иск по чл. 422 ГПК, като във връзка с изложеното съдът намира, че предявеният иск е допустим.

На основание член 5, т. 1, б. „в“ от РЕО № 261/2004 г. при отмяна на полет съответните пътници имат право на обезщетение от опериращия въздушен превозвач по чл. 7 от РЕО № 261/2004 г. – 400 евро за всички полети от 1 500 км. до 3 500 км. За основателност на иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 92 ЗЗД, вр. чл. 7 от РЕО № 261/2004 г. в тежест на ищеца е да докаже, че: между ищеца Д. Д. и ответника е налице сключен договор за превоз за полет на 04.09.2018 г. от гр.до гр., летище, че полета е бил отменен, поради което е налице основание за ангажиране на договорната отговорност на ответника съгласно чл. 5, т. 1, б. „в“ от РЕО № 261/2004 г., предвид факта, че процесният полет с разстояние над 1 500 км. е отменен. При доказването на посочените обстоятелства в тежест на ответника е да докаже погасяване на задължението.

Между страните не е спорно, а същото се установява и от приетите по делото доказателства, че ответното дружество е следвало да изпълни полет от гр..... на 04.09.2018 г., който е с разстояние над 1500 км.

От представения електронен билет е видно, че ответникът се е задължил да превози ищеца с полет №от летище) до летище) на дата 04.09.2018 г., като е налице отмяна на полета, поради което за същия е възникнало право на обезщетение по чл. 7 от регламента, като е представено писмено доказателство, от което се установява, че разстоянието от летищедо летище, е 1652 км. (изчислено по метода на дъгата на големия кръг). Размерът на обезщетението за отменен полет е нормативно установен в чл. 7 от Регламент № 261/2004. Съгласно тази разпоредба, с оглед конкретното разстояние между двете летища и тяхното местонахождение в, съответно в, обезщетението е в размер от 400 евро. Съгласно чл. 135 от ЗГВ в относимата му за спора редакция (преди изменението с ДВ бр. 16/23.02.2021 г), правото на иск срещу превозвача по международните превозни договори се погасява в двегодишен срок, а по вътрешните - в шестмесечен срок, считано от деня на пристигането на въздухоплавателното средство в местоназначението, от деня, в който въздухоплавателното средство е трябвало да пристигне, или от деня на прекратяване на превоза. Систематичното тълкуване на нормата, която се намира в Глава единадесета "Констативни протоколи, рекламации, давност" обуславя извод, че посоченият двугодишен давностен срок е приложим единствено към случаите, за които законът предвижда рекламационно производство, каквито са тези при липси и повреди на багажи или товари, но не и случаите на обезщетения по Регламент № 261/2004 при закъснели полети. Доводи за

обратното не могат да бъдат извлечени от мотивите на законодателя за последващо изменение на закона, нито от измененията и допълненията на чл. 135 от ЗГВ с ДВ бр. 16/23.02.2021 г. (в този смисъл и Решение № 262286 от 06.04.2021 г. по в. гр. д. № 346 / 2020 г. на Възз. II-в състав на Софийски градски съд). Съгласно практиката на съда новите ал. 2 и ал. 3 на чл. 135 не са тълкувателни норми и съответно нямат обратно действие, а в относимата за спора редакция на закона отговорността на въздушния превозвач по чл. 7 от Регламент № 261/2004 не попада в приложното поле на чл. 135 от ЗГВ. Поради това приложение следва да намерят общите правила, уредени в ЗЗД. Доколкото отговорността на въздушния превозвач по чл. 7 от Регламент № 261/2004 има договорен характер - предвидените в регламента обезщетения са за вреди от неточното изпълнение на задълженията по договора от страна на въздушния превозвач, приложима е разпоредбата на чл. 111, б. "б" ЗЗД, съгласно която вземанията за обезщетения и неустойки от неизпълнен договор се погасяват с изтичане на тригодишна давност. Процесният полет е следвало да бъде изпълнен на 04.09.2018 г. и първоначално тригодишната погасителна давност е следвало да изтече на 04.09.2021 г. Настоящият иск е предявен на 30.08.2021 г. (съобразно разпоредбата на чл. 422 ГПК), т. е. преди изтичане на давностния срок. Ответникът е изпаднал в забава на 21.09.2018 г. На тази дата е изпратена извънсъдебна покана за погасяване на дължимото обезщетение в полза на ищеца, като електронното съобщение се счита за връчено на същата дата съобразно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЕДЕУУ.

С оглед всичко по-горе казано, искът с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. чл. 92 ЗЗД, вр. чл. 5, т. 1, б. „в“ и чл. 7 от РЕО № 261/2004 г., вр. чл. 99 ЗЗД е изцяло основателен, поради което същият следва да бъде уважен. С оглед уважаването на гливния иск следва да бъде уважен и акцесорния такъв за присъждане на лихва за забава за периода 21.09.2018 г. – 29.08.2021 г. Размера на лихвата съдът изчисли с общодоостъпен калкулатор, като същия възлиза на сумата в размер на 233, 43 рева, и доколкото същата се претендира в по-малък размер – в размер на 233, 41 лева, също следва да се уважи изцяло.

С оглед този изход от спора право на разноски има ищеца, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК. Ищеца е направил по делото разноски в общ размер на 800 лева, както следва: По заповедното производство по ч.гр. дело № 51126 по описа за 2021 г. на СРС, са направени разноски в размер на 325 лева, от които 25 лева държавна такса и 300 лева адвокатско възнаграждение. По исковото производство по настоящото дело ищеца е сторил разноски в размер на 475 лева, от които 75 лева държавна такса и 400 лева адвокатско възнаграждение с ДДС. Съдът счита, че възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, доколкото претендираните адвокатски възнаграждения както по заповедното, така и по исковото производство са определени в минимален размер съобразно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че, с ЕИК, представлявано от, със седалище и адрес на управление гр., дължи на Д. Д., гражданин на, роден на ***** г., чрез адв. К. В. от САК, със съдебен адрес, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 92 ЗЗД, вр. чл. 5, т. 1, б. „в“ и чл. 7 от РЕО № 261/2004 г., вр. чл. 99 ЗЗД сумата в размер на **400 /четиристотин/ евро**, ведно със законната лихва от 01.09.2021 г. до окончателно изплащане на вземането, представляваща обезщетение за отменен полет закъснял с повече от три часа полет №от летище до летище на дата 04.09.2018 г., както и за сумата в размер на **233, 41 лева /двеста тридесет и три лева и четиридесет и една стотинки/**, представляваща лихва за забава за периода 21.09.2018 г. – 29.08.2021 г., за които суми в производството по ч.гр.д. № 51126 по описа за 2021 г. на СРС, II ГО, 59 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК № 19568 от 20.11.2021 г.

ОСЪЖДА, с ЕИК, представлявано от, със седалище и адрес на управление, да заплати на Д. Д., гражданин на, роден на ***** г., чрез адв. К. В. от САК, със съдебен адрес, основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на **800 /осемстотин/ лева**, представляваща направените по делото разноси, както следва – 475 лева разноси по исковото производство, от които 75 лева държавна такса и 400 лева адвокатско възнаграждение и 325 лева разноси по заповедното производство по ч. гр. дело № 51126 по описа за 2021 г., от които 25 лева държавна такса и 300 лева адвокатско възнаграждение.

След влизане в сила на решението, служебно изготвен препис да се приложи към заповедното производство и да се докладва за произнасяне на съдията-докладчик по делото.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред СГС.

Съдия при Софийски районен съд: _____